

SYLVIA DAY

ATRAȚIA

Traducere din limba engleză și note
FLORENȚA SIMION

LITERA
București

Capitolul 1

– Ar trebui să mergem la un bar, ca să sărbătorim.

Cuvintele emfatiche ale colegului meu de cameră nu mă luau deloc prin surprindere. Cary Taylor se agăța de orice ocazie ca să petreacă, indiferent cât de mică și de neînsemnată ar fi fost. Mereu considerasem că asta face parte din farmecul lui.

– Pot să jur că nu-i deloc o idee bună să mă apuc să beau în seara de dinaintea începerii unei noi slujbe.

– Ei, hai, Eva!

Stând pe jos în noul nostru living, înconjurat de vreo șase cutii cu lucruri, Cary îmi aruncă zâmbetul lui strălucitor. Tot despachetam de câteva zile, însă el continua să arate bestial. Zvelt, cu părul negru și ochi verzi, Cary era un bărbat care numai din întâmplare putea să arate ceva mai puțin bine decât superb, așa cum era în fiecare zi. Cred că aș fi fost invidioasă pe el dacă n-ar fi fost omul care mi-era cel mai drag pe lume.

– Nu mă gândesc la o beție, nu se lăsă el. Doar să bem un pahar, două de vin. Am putea să mergem la *happy hour* și să ajungem înapoi acasă până la opt.

– Nu știi dacă pot să mă întorc la timp, am zis, arătându-i pantalonii mei de yoga și tricoul pentru gimnastică. După ce cronometrez cât timp îmi ia până la slujbă, o să mă duc la sală.

– Mergi repede și fă-ți exercițiile și mai repede!

Am izbucnit în râs văzând sprâncenele perfect arcuite ale lui Cary. Sunt convinsă că fața lui de un milion de dolari o să apară într-o zi pe panouri publicitare și în revistele de modă din întreaga lume. Indiferent ce expresie ar fi avut, tot te dădea pe spate.

– Ce-ar fi să mergem mâine, când ies de la lucru? i-am propus în schimb ca un substitut. Dacă scap de prima zi, asta chiar că va fi o ocazie de sărbătorit.

– Așa rămâne. Eu inaugurez noua bucătărie, ca să pregătesc cina.

– Aăă... Gătitul era una dintre plăcerile lui Cary, dar nu era nici pe departe unul dintre talentele lui. Minunat.

El îmi zâmbi, în timp ce-și îndepărta din ochi o șuviță rebelă.

– Avem o bucătărie pentru care majoritatea restaurantelor ar fi în stare să facă moarte de om. Nici să vrei, nu poți rata o mâncare aici.

Nu eram prea sigură de asta, însă doar i-am fluturat mâna în semn de rămas-bun, ca să evit o discuție despre gătit. Am luat liftul până la parter, zâmbindu-i portarului care îmi deschidea ușa imobilului, cu un gest teatral.

În clipa în care am ieșit afară, aromele și sunetele Manhattanului m-au învăluit, invitându-mă să-l explorez. Nu eram doar la celălalt capăt al țării față de casa din San Diego unde locuisem înainte; aș fi zis că mă desparte o lume de acel oraș. Două metropole importante – una de o liniște nesfârșită și de o lene senzuală, cealaltă forfotind de viață și de o energie frenetică. În visele mele, îmi închipuiam că voi locui într-un zgârie-nori din Brooklyn, dar, cum eram un copil cuminte, îmi găsisem o casă în Upper West Side. Dacă n-aș fi împărțit casa cu Cary, aș fi fost îngrozitor de singură în apartamentul imens care mă costa mai mult pe lună decât câștigau majoritatea oamenilor într-un an.

Portarul își ridică pălăria.

– Bună seara, domnișoară Tramell. Aveți nevoie de un taxi în seara asta?

– Nu, Paul, mulțumesc. O să merg pe jos, i-am răspuns, legănându-mă în pantofii mei de fitness.

– S-a mai răcorit în după-amiaza asta, zâmbi el. O să fie plăcut.

– Am fost sfătuită să profit de vremea din iunie, înainte să se facă oribil de cald.

– E un sfat foarte bun, domnișoară Tramell.

După ce am trecut de intrarea modernă din sticlă, care fusese cumva armonizată cu vârsta clădirii și a locuitorilor săi, m-am bucurat un timp de liniștea relativă de pe strada mea mărginită de copaci, după care am pătruns în forfota și în traficul aglomerat de pe Broadway. Într-o zi, cât mai curând, speram să mă confund cu orașul, însă deocamdată încă mă simțeam newyorkeză doar cu numele. Aveam o casă și o slujbă aici, însă eram tot circumspectă față de metrou și aveam probleme când trebuia să strig după taxiuri. Mă străduiam să nu merg cu ochii holbați, amețită, dar mi-era foarte greu. Erau atâtea de văzut, de trăit!

Informațiile senzoriale erau uluitoare – mirosul gazelor de eșapament, amestecat cu cel de mâncare dinspre rulotele vânzătorilor, strigătele negustorilor ambulanți și cântecele muzicanților de pe străzi, chipurile, stilurile și accentele coplesitor de stranii, minunățiile arhitecturale absolut uluitoare... Și mașinile. Dumnezeu! Potopul covârșitor de mașini înghesuie una în alta nu semăna cu nimic din ce văzusem până atunci.

Mereu apărea câte o ambulanță, o mașină de poliție sau de pompieri, încercând să despartă valul de taxiuri galbene cu vaierul electronic al sirenelor care îți sfâșia urechile. Simțeam de-a dreptul admirație față de greoaiele camioane de gunoi care se strecurau cu abilitate pe străzile înguste, cu sens unic, și față de șoferii de pe mașinile de livrări care sfidau ritmul de melc al traficului, presați de termene rigide de livrare.

Adevărații newyorkezi traversau drept prin mijlocul acestei nebunii, iar iubirea lor pentru acest oraș era la fel de confortabilă și de familiară ca pentru perechea preferată de pantofi. Nu se uitau cu o încântare romantică la aburul ce ieșea unduitor din gurile de canal și de aerisire din trotuare și nici măcar nu clipeau atunci când pământul se zguduia sub picioarele lor, în timp ce metrourul mugea din străfunduri; eu, în schimb, rânjeam ca o proastă și-mi ridicam degetele de la picioare. New York era o iubire cât se poate de nouă pentru mine. Ochii îmi străluceau de încântare și asta se vedea prea bine.

În concluzie, trebuia să mă străduiesc din greu să fac pe blazata în timp ce-mi croiam drum spre clădirea în care aveam să lucrez.

Re Cel puțin în ceea ce privește slujba, reușisem să-mi gădesc calea. Voiam să-mi câștig traiul bazându-mă doar pe forțele proprii, iar asta însemna o poziție de începător. De a doua zi dimineată, urma să fiu asistenta lui Mark Garrity la Waters Field & Leaman, una dintre cele mai importante agenții de publicitate din Statele Unite. Tatăl meu vitreg, Richard Stanton, un magnat al finanțelor, fusese iritat când mă angajasem și avusese grijă să-mi spună că, dacă n-aș fi așa de trufașă, aș fi putut lucra pentru unul dintre prietenii lui și aș fi putut profita de relația lui.

– Ești la fel de încăpățanată ca tatăl tău, îmi spusese. O să plătească o viață din salariul lui de polițist pentru împrumuturile pe care le-a făcut ca să-ți poți urma facultatea.

Făcea aluzie la o luptă de zile mari, căci tata refuzase să dea înapoi.

„Să mă ia dracu’ dacă o să plătească un alt bărbat pentru educația ficei mele“, i-o trântise Victor Reyes când Stanton îi făcuse oferta. Iar eu respectasem asta. Și presupun că și Stanton îl respecta pentru asta, deși n-ar fi recunoscut-o niciodată deschis. Înțelegeam pozițiile amândurora, pentru că și eu mă chinuisem să plătesc singură împrumutul... și pierdusem. Era o chestiune de onoare pentru tata. Mama nu dorise să-l ia de bărbat, însă el nu se abătuse niciodată de la hotărârea de a fi tatăl meu, în orice fel cu putință.

Cum știam că n-avea rost să mă încrâncenez în fața unor frustrări vechi, mă străduisem să mă angajez cât mai repede. Alesesem înadins să-mi cronometrez drumul până la slujbă într-o zi de luni, la o oră aglomerată, așa că am fost încântată văzând că am ajuns la Crossfire Building, unde își avea sediul Waters Field & Leaman, în mai puțin de o jumătate de oră.

Mi-am dat capul pe spate, urmând din priviri linia clădirii până sus, la panglica subțire a cerului. Turnul Crossfire era cât se poate de impresionant, cu forma lui de turlă netedă, ca un safir strălucitor care străpungea norii. Știam, încă din interviurile pe care le avusesem, că interiorul lui, dincolo de ușile turnante, cu ornamente din cupru, era la fel de demn de admirație, căci podelele și zidurile erau placate cu marmură străbătută de vinișoare aurii, iar birourile personalului de la securitate și turnichetele erau din aluminiu lustruit.

Mi-am scos noua legitimație din buzunarul interior al pantalonilor și am ridicat-o, ca să fie văzută de cei doi agenți de pază, în costume negre, care stăteau la birou. Totuși ei m-au oprit, fără îndoială pentru că eram îmbrăcată cât se poate de nepotrivit, însă după aceea mi-au permis să trec. Am luat liftul până la etajul douăzeci, ca să am orarul general pentru tot drumul, din etapă în etapă. Și aveam să știu cât timp fac.

Tocmai mă îndreptam către lifturi când o brunetă zveltă, aranjată până-n vârful unghiilor, și-a prins poșeta într-un turnichet și, când aceasta s-a deschis, din ea s-a revărsat un potop de mărunțiș. Monedele se rostogoleau pe marmură și se răspândeau într-o frenetică până în cele mai îndepărtate colțuri, iar eu mă uitam la oameni, care treceau prin tot acest dezastru fără să se oprească, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Am sărit, plină de compasiune, și m-am aplecat ca s-o ajut pe femeie să culeagă monedele, la fel ca unul dintre agenții de pază.

– Mulțumesc, mi-a zis ea, adresându-mi un zâmbet nervos.

– Nu-i nimic, i-am zâmbit, drept răspuns. Am pățit-o și eu.

Tocmai mă ghemuisem ca să culeg o monedă de zece cenți, pierdută lângă intrare, când m-am oprit într-o pereche de pantofi Oxford negri, care ieșeau din niște pantaloni tot negri, croiți pe măsură. Am așteptat o clipă, ca bărbatul să se dea la o parte din drumul meu, însă, cum el nu se mișca, mi-am ridicat și eu capul, ca să-l pot vedea. Costumul în trei piese mi-a atins câteva puncte sensibile, însă ceea ce îl făcea absolut senzațional era trupul înalt, puternic și zvelt pe care stătea. Cu toate acestea, indiferent cât de sexy era individul, în toată splendoarea lui masculină, abia când i-am văzut chipul am rămas cu gura căscată.

Uau! Pur și simplu... Uau!

El s-a ghemuit chiar în fața mea, cu o mișcare foarte elegantă. Orbită de toată strălucirea lui masculină, nu mai puteam decât să mă holbez la el, împietrită.

Pe urmă, ceva a început să miște în aer, între noi.

În timp ce mă privea și el, expresia feței i s-a schimbat... ca și cum de pe ochi i s-ar fi ridicat un scut, dând la iveală o forță arzătoare a voinței, care m-a făcut să-mi pierd respirația. Magnetismul

Reintens pe care îl emana a devenit și mai puternic, transformându-se într-o putere vibrantă și plină de hotărâre, aproape tangibilă.

Reacționând pur și simplu din instinct, m-am dat înapoi. Și am căzut în fund.

Coatele îmi pulsau din cauza izbiturii violente cu podeaua de marmură, însă abia dacă simțeam durerea. Eram mult prea ocupată să mă holbez, țintuită de bărbatul din fața mea. Părul negru ca smoala încadra un chip care-ți tăia respirația. Era clădit astfel încât un sculptor ar fi plâns de bucurie, iar gura fin conturată, nasul subțire și ochii de un albastru intens îl făceau dureros de frumos. Ochii se îngustaseră ușor, dar în rest trăsăturile îi rămăseseră impasibile.

Și cămașa, și costumul îi erau negre, însă cravata se potrivea de minune cu irișii strălucitori. Mă sfredelea cu privirea lui subtilă și pătrunzătoare. Inima începu să-mi bată mai repede, iar buzele mi se deschisera, căci respirația mi se accelerase. Mirosea păcătos de bine. Nu a apă de toaletă. Poate a gel de duș. Sau a șampon. Indiferent ce-ar fi fost, te făcea să-ți lase gura apă, ca și el.

Mi-a întins o mână, lăsând astfel la vedere niște butoni de onix și un ceas care părea foarte scump.

Am înghițit aerul cu lăcomie, punându-mi mâna într-a lui. Când mi-a strâns-o, am simțit că pulsul mi-o ia razna. Atingerea lui era de-a dreptul electrică, iar șocul se propagă de-a lungul brațului, făcând să mi se ridice părul de pe ceafă. Pentru o clipă rămase neclintit și numai o încruntare ușoară îi tulbura perfecțiunea sprâncenelor tăiate arogant.

– Totul e-n regulă?

Glasul îi era politicoș și blând, dar cu o umbră de asprime care îmi lăsa un gol în stomac, umplându-mi mintea de o extraordinară pasiune sexuală. O clipă, mi-a trecut prin cap că omul ăsta ar fi în stare să mă aducă la orgasm numai vorbindu-mi.

Aveam buzele uscate, așa că mi-am trecut limba peste ele, înainte să pot răspunde.

– Da, n-am pățit nimic.

S-a ridicat în picioare cu o grație necăutată, trăgându-mă și pe mine. Rămăsesem ochi în ochi cu el, pentru că nu eram în stare să-mi mut privirea. Era mai tânăr decât mi se păruse în primul

moment. Aș fi zis că nu împlinise încă 30 de ani, însă ochii lui erau mult mai maturi. Avea o privire profundă, în care se citea o inteligență ascuțită.

Mă simțeam atrasă spre el, ca și cum aș fi fost legată cu o frânghie de care trăgea încet, dar fără contenire.

În sfârșit, clipind, ca să scap de vrajă, m-am desprins de el. Nu era numai frumos; era... fascinant. Era genul de bărbat care face femeile să vrea să-i sfășie cămașa și să vadă cum zboară nasturii și, odată cu ei, și inhibițiile lor. Mă uitam la el, așa cum arăta, în costumul său elegant, citadin și înfiorător de scump, și gândul îmi fugea la o partidă de sex sălbatic, primitiv, în care cearșafurile ar fi fost sfășiate.

El s-a aplecat și mi-a ridicat de jos legitimația, care habar n-aveam când îmi căzuse, eliberându-mă în felul acesta de privirea aceea provocatoare. Cu un șoc, creierul meu își reluă funcționarea normală.

Eram necăjită pe mine că mă simțeam atât de răscolită, în timp ce el era de un calm perfect. Și de ce oare? Pentru că eram năucită, fir-ar să fie!

El mi-a aruncat o privire, uitându-se în sus spre mine, iar postura asta, aproape ingenuncheat în fața mea, aproape că mă făcu să-mi pierd iar echilibrul. Nu mă scăpă din ochi, în timp ce se ridica.

– Ești sigură că te simți bine? Ar trebui să te așezi puțin.

Obrajii îmi erau în flăcări. Ce drăguț! Păream împiedicată și neîndemânică în fața celui mai sigur pe el și mai fascinant bărbat pe care îl întâlнисem vreodată în viață.

– N-am nimic, doar mi-am pierdut echilibrul. Este în regulă.

Am privit în altă parte, văzând-o astfel iar pe femeia căreia îi căzuse mărunțișul din geantă. I-a mulțumit agentului de la pază care o ajutase, după care s-a întors și s-a apropiat de mine, copleșindu-mă cu mulțumiri. M-am întors și eu spre ea, întinzându-i pumnul de monede pe care le strânsesem, însă privirea ei îl acaparase pe zeul în costum și uitase de îndată de existența mea. M-am dus imediat spre ea și i-am aruncat mărunțișul în geantă, după care am riscat să mai arunc o otheadă către bărbat, doar ca să observ

Respect pentru ea, că el se uita la mine, chiar în timp ce bruneta arunca de zor cu mulțumiri. *Către el*. Evident, nu către mine, cea care chiar o ajutase.

M-am adresat lui peste capul ei:

– Îmi puteți da permisul, vă rog?

El mi l-a întins. M-am strădui din greu să-l iau fără să-l ating, însă degetele lui le-au mângâiat ușor pe ale mele, umplându-mă încă o dată de forța prezenței lui.

– Mulțumesc, am mormăit, după care, ocolindu-l, m-am aruncat pe ușile turnante, întorcându-mă în stradă. M-am oprit pe trotuar, înghițind cu lăcomie aerul New Yorkului, îmbăcsit de o mie de izuri diferite, atrăgătoare sau toxice.

În fața clădirii se afla un SUV Bentley negru și strălucitor, iar în ferestrele fără pată ale limuzinei mi-am zărit reflexia. Eram roșie ca racul, iar ochii mei, de obicei cenușii, străluceau acum intens. Mă mai văzusem și în alte dăți cu mutra asta: în oglinda din baie, chiar înainte să ajung în pat cu un bărbat. Așa arătam când eram gata de o partidă de sex și nu aveam deloc de ce să arăt așa chiar acum.

„Dumnezeule! Calmează-te!”

Doar cinci minute în compania Domnului Întunecat și Primejdios mă umpluseră de o emoție și de o energie plină de neliniște. Simțeam neconținut atracția lui, nevoia de a mă întoarce acolo unde îl lăsasem. Puteam să-mi găsesc scuza că n-am terminat ceea ce venisem să fac în clădirea Crossfire, însă știam că mai târziu aveam să-mi dau palme pentru asta. De câte ori trebuia să mă fac de râs într-o singură zi?

– Gata, mi-am spus în șoaptă. La drum!

Claxoane asurzitoare izbucniseră, căci un taxi se înfipsea în fața altuia la numai câțiva centimetri, după care frânase brusc, când niște pietoni mai îndrăzneți se aruncaseră pe trecerea de pietoni cu câteva secunde înainte de schimbarea luminii la semafor. Au urmat vociferări și un potop de înjurături, însoțite de gesturi cu mâna, care nu erau cu adevărat expresia furiei. În câteva secunde, toți cei implicați aveau să uite cele întâmplate, căci totul era doar o bătaie de inimă în ritmul natural al orașului.

În timp ce mă pierdeam în furnicarul de pietoni, luând-o spre sala de sport, un zâmbet îmi flutură pe buze. „Ah, New York”, mi-am zis, recăpătându-mi calmul. „Ești cel mai tare.”

Plănuisem să-mi fac încălzirea pe banda de alergare, după care să lucrez vreo oră la alte aparate, însă când am văzut că tocmai începea ora de kickboxing pentru începători, m-am luat și eu după mulțimea de cursanți care așteptau. La sfârșitul lecției, îmi revenisem. Mușchii îmi fremătau de la oboseala bine-venită și știam că mai târziu aveam să dorm neîntoarsă.

– Te-ai descurcat foarte bine.

Mi-am șters transpirația de pe față cu un prosop, uitându-mă la tânărul care mi se adresase. Era deșirat, cu mușchi netezi, avea ochi căprui și pielea, fără cusur, de culoarea cafelei cu lapte. Genele îi erau lungi și dese, în schimb capul îi era cu totul ras.

– Mulțumesc, am făcut o grimasă nemulțumită. Se vede de la zece poște că a fost prima dată, nu?

El zâmbi, întinzându-mi mâna.

– Parker Smith.

– Eva Trammell.

– Ai o grație naturală, Eva. Cu un pic de antrenament, poți să faci knockout pe oricine. Într-un oraș ca New Yorkul, e absolut obligatoriu să cunoști tehnici de autoapărare.

Făcu un gest către un panou agățat pe perete, pe care stăteau prinse în piuneze o mulțime de fluturași și de cărți de vizită. Smulse un anuț din partea de jos a unei hârtii fluorescente și mi-l întinse.

– Ai auzit vreodată de Krav Maga?

– Într-un film cu Jennifer Lopez.

– Eu predau asta și mi-ar plăcea foarte mult să te învăț și pe tine. Ai aici website-ul și numărul de la sala mea.

Îmi plăcea felul cum mă abordase. Era direct, ca și privirea lui, iar zâmbetul îi era sincer. M-am întrebat dacă nu cumva încercă să mă agațe, însă părea destul de relaxat în privința asta, așa că n-aveam cum să fiu sigură.

Parker își încrucișă brațele, arătându-și bicepsii frumos modelați. Purta un tricou fără mâneci și pantaloni lungi. Pantofii Converse

Resp din picioare păreau rezonabil de tociți, iar de sub gulerul tricoului se iveau câteva tatuaje tribale.

– Am orele de curs postate pe website. Ar trebui să vii și să asști, ca să vezi dacă ți se potrivește.

– Cu siguranță o să mă gândesc la asta.

– Așa să faci.

Mi-a întins din nou mâna, strângându-mi-o cu o mișcare plină de putere și de încredere.

– Sper să ne mai vedem.

Când am ajuns acasă, în apartament pluteau niște arome foarte apetisante, iar din boxe se auzea Adele, care fredona o melodie de suflet despre cum să alergi fără țință pe străzi. Am aruncat o privire prin living, către bucătărie, unde l-am văzut pe Cary, care se legăna în ritmul muzicii, în timp ce amesteca în ceva. Pe blat se aflau o sticlă de vin deschisă și două pahare, iar unul era umplut pe jumătate cu vin roșu.

– Salut, am strigat când am ajuns mai aproape de el. Ce gătești acum? Și am timp să fac un duș înainte de masă?

Cary a turnat vin în celălalt pahar și mi l-a împins pe blat, cu mișcări practice și elegante. Uitându-se la el, nimeni n-ar fi bănuț că-și petrecuse copilăria când cu mama lui, dependentă de droguri, când prin diferite case de adopție, iar adolescența în centre de deținție pentru tineri sau în centre de reabilitare ale statului.

– Avem paste cu sos de carne. Și las-o pentru mai târziu cu dușul, cina e gata. Te-ai distrat?

– Când am ajuns la sală, da.

Mi-am tras un scaun de bar din lemn de tec și m-am așezat, povestindu-i despre ora de kickboxing și despre Parker Smith.

– Vrei să vii cu mine?

– Krav Maga? Cary clătină din cap. Este treabă grea. O să mă umplu de vânătăi și asta o să mă coste niște joburi. Dar o să vin cu tine ca să văd și eu locul, așa, ca să fiu sigur că tipul nu-i vreun ciudat.

I-am aruncat o privire, în timp ce puneam pastele într-o strecurătoare.

– Vreun ciudat, zici?

Tata mă învățase să mă prind cum e cu tipii, de asta mi-am și dat seama că zeul în costum este periculos. Oamenii obișnuiți zâmbesc formal când ajută pe cineva, ca să creeze o legătură de moment pentru a ușura lucrurile.

Numai că nici eu nu-i zâmbisem deloc.

– Iubito, mă lămuri Cary în timp ce scotea bolurile din dulap, ești o femeie sexy, năucitoare. Eu îmi pun întrebări cu privire la orice bărbat care nu are curaj să-ți dea direct o întâlnire.

M-am strâmbat la el.

Îmi puse în față un bol plin cu tăiței subțiri, acoperiți cu o pojițhiță de sos de roșii, cu bucățele de carne de vită și cu mazăre.

– Ai ceva în minte. Ce e?

Hmm... Am apucat lingura care fusese pusă în bol, hotărând să nu comentez despre mâncare.

– Cred că azi am dat peste cel mai sexy individ de pe planetă. Poate cel mai sexy din toată istoria omenirii.

– Serios? Credeam că eu sunt acela. Povestește-mi, te rog!

Cary rămăsese în partea cealaltă a blatului, căci prefera să mănânce în picioare. M-am uitat la el cum înghițea vreo două guri din propria creație, înainte să-mi fac destul curaj ca să încerc și eu.

– Nu-i mare lucru de povestit, pe bune. Am picat în fund în holul de la Crossfire și el m-a ajutat să mă ridic.

– Este înalt sau scund? Blond sau brunet? Culoarea ochilor?

Am luat încă o gură de vin, ca să dau pe gât a doua îmbucătură.

– Înalt. Brunet. Zvelt și bine făcut. Ochi albaștri. Putred de bogat, dacă mă iau după hainele și accesoriile pe care le purta. Și era nebunesc de sexy. Știi cum este. Sunt unii tipi bestiali, care nu mișcă nici un hormon în tine, în timp ce alții, mai urâți, au un sex-appeal de te zguduie. Ei bine, tipul ăsta avea de toate.

Prin stomac îmi jucau fluturi, exact ca atunci când mă atinsese Domnul Întunecat și Primejdios. Chipul lui îmi stăruia în minte cu o limpezime de cristal. Ar trebui să fie ilegal ca un bărbat să arate atât de amețitor. Încă nu-mi revenisem cu totul după cât de rău mi se prăjiseră neuronii.